

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Dalsgaard): Med Hensyn til Udvalgets Stilling til de væsentligere af de Forandringer, som ved det foreliggende Lovforslag søges foretaget i Lov af 15. Maj 1903 om Ejendomsskyld, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, som Udvalget har fremsat i Betænkningen. Dette gælder baade de Forandringer, som Udvalget billiger, og dem, om hvis Hensigtsmæssighed der i Udvalget næres større eller mindre Tvivl. Jeg skal derfor her ved anden Behandling indskrænke mig til at sige et Par Ord om de af Udvalget stillede eller af dets Flertal tiltraadte Ændringsforslag.

Først skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 2 til § 3. Dette gaar ud paa at give ogsaa Kommunalbestyrelserne Ret til, lige saavel som Ejeren eller eventuelt Brugeren kan forlange det efter Lovforslagets § 3, som det nu foreligger, at forlange Omvurdering, naar de finder, at der er tilstrækkelig Anledning dertil. Det er oplyst for Udvalget, at der i Udbyttet af de halvjaarlige Omvurderinger til Ejendomsskyld for Københavns Kommune i de senere Aar gennemsnitlig har været en Stigning af ca. 60,000 Kr. aarlig. Dette er jo dog en Post, selv paa Københavns Kommunes Regnskab, og noget forholdsvis tilsvarende har vel nok været Tilfældet i adskillige andre Kommuner, hvor der bygges meget. Dersom Forholdene i Fremtiden udvikler sig, som de har udviklet sig i de sidste Aar, vilde det, at Kommunalbestyrelserne ikke fik Adgang til at forlange Omvurdering, altsaa kunne medføre, at f. Eks. Københavns Kommune i Aarene mellem to almindelige Vurderinger kunde gaa Glip af ca. 180,000 Kr. Dette er jo et ikke ubetydeligt Beløb, og noget forholdsvis lignende kunde, som før nævnt, blive Tilfældet i adskillige andre Kommuner, hvor der bygges meget. Det er vel nok sandsynligst, at Kommunerne — København eller andre Kommuner —, selv om Kommunalbestyrelserne ikke faar Adgang til at forlange Omvurdering, ikke vil gaa Glip af hele det Beløb, der kan være Tale om, thi en stor Del af de vedkommende Bygherrer vil maaske nok af Hensyn til Prioriteringen af deres Ejendomme finde sig foranledigede til at forlange Omvurdering. Men i hvor stort Omfang det kan finde Sted, og i hvor stort Omfang Laaneinstitutterne vil tvinge dem dertil, naar det er en Besparelse for dem at undgaa

det, er jo ikke saa godt at vide, og derfor finder Udvalget det rigtigst, at Kommunalbestyrelsen faar Ret til at forlange Omvurdering, hvor den mener, der er Grund dertil. Udvalget har fundet saa meget mere Anledning til at stille Ændringsforslaget, som de, der forlanger Omvurdering i Tiden mellem to almindelige Vurderinger, selv skal betale Omkostningerne ved en saadan Omvurdering. Deri mener man, der ligger en vis Garanti for, at Kommunerne ikke skal forlange Omvurdering for mindre betydende Forandringers Skyld, men kun, hvor der er foretaget ret væsentlige Forandringer ved vedkommende Ejendom. Jeg skal derfor meget anbefale dette Ændringsforslag. Ændringsforslag Nr. 3 er en Følge af Nr. 2.

Endelig stiller Udvalget et Ændringsforslag under Nr. 4 til § 4, som gaar ud paa at begrænse det ensartede Fradrag til kun at angaa de Ejendomme, hvorpaa der er Beboelsesbygninger. Dette ensartede Fradrag begrundes med, at et Boligminimum skal være fritaget for Skat, men Udvalget kan ikke se, at den Begrundelse kan medføre, at ogsaa Ejendomme, hvorpaa der ingen Beboelsesbygninger er, skal have Fradraget. Vi foreslaar derfor, at Ordene „Drifts- eller“ gaar ud, hvilket vil sige, at det kun bliver Ejendomme med Beboelsesbygninger, der faar Fradraget.

Ændringsforslag Nr. 5 til § 6 gaar ud paa at bemyndige Finansministeren til at bestemme Tidspunktet, da de nuværende Vurderingsmænds eller Stedfortræderes Virksomhed ophører. Dette Ændringsforslag har vi stillet ud fra den Betragtning, at hvis det skulde foretages Nyvalg efter Forholdstal af samtlige Vurderingsmænd inden Vurderingen i 1916, kunde det medføre, at der paa adskillige Steder blev valgt helt nye Vurderingsmænd, og at man saa hist og her kom til at foretage denne vigtige Vurdering med uprøvede Vurderingsmænd, hvad der vilde være meget uheldigt. Tanken med, at Finansministeren faar Lov til at bestemme Tidspunktet for de nye Valg efter det foreliggende Lovforslag, er altsaa, at dette Tidspunkt ikke skulde indtræffe, før efter at Vurderingen i 1916 var foretaget.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 8 er rent redaktionelt.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg sluttelig endnu en Gang anbefaler de af Udvalget stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.